

บทนำ

ท่ามกลางความมืดมิดที่ไร้จุดสิ้นสุด ภูตผีปีศาจคลาคล่ำอยู่ทั่วทุก
สารทิศ กลิ่นอายวิญญาณตลบอบอวล

สายลมเย็นเยียบเจือเสียงร่ำไห้โหยหวน แสงไฟปรโลกสว่างวอมแวม
สะท้อนให้เห็นใบหน้าโกรธแค้น ปลงไม่ตก เจ็บปวด และอ้างว้าง

สะพานหนึ่งสายที่ตัดขาดวิญญาณจากโลกนี้

น้ำแกงหนึ่งถ้วยที่ลบล้างความทรงจำที่เคยมี

"ดื่มน้ำแกงยายเม็ง* ถ้วยนี้ แล้วไปเกิดใหม่เสียเถิดนะ!" ยายเม็งที่
รักษาสะพานคีนภพมาชั่วนาตาปีตักน้ำแกงยายเม็งส่งให้ดวงวิญญาณที่ยัง
ไม่สิ้นความรักความแค้นดื่มอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

ดวงวิญญาณต่อแถวเป็นพรวนยาวหน้าสะพานคีนภพเพื่อรอดื่มน้ำแกง
ยายเม็ง แล้วเริ่มต้นชีวิตใหม่

* มีตำนานเล่าว่าหญิงแซ่เม็งในสมัยต้นตะวันตกคนหนึ่งเป็นผู้ถือศีลกินเจ สวดมนต์และครองพรหมจรรย์จบสิ้นอายุขัย ทั้ง
ยังคงเดือนให้ผู้คนอย่าได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เมื่อตายไปสวรรค์จึงแต่งตั้งให้เป็นเทพประจำอุโมงค์ในยมโลกคอยควบคุมให้วิญญาณ
ที่จะไปเกิดใหม่ดื่มล้างล้างความทรงจำในภพเดิม จึงเรียกน้ำชนิดนี้ว่า น้ำแกงยายเม็ง

กลางแถวยาวเหยียดคือชายหญิงคู่หนึ่งที่จับมือกันไว้แน่น ต่างมองตากันอย่างลึกซึ้งด้วยดวงตาเป็นประกายแวววาว ขณะเดินตามแถวไปเรื่อยๆ สู่หนทางที่จะทำให้ลืมปัจจุบันชาติ

ทุกก้าวที่เดินไปข้างหน้าทำให้หัวใจเจ็บแปลบเป็นร้อยเท่าพันทวี น้ำอุ่นที่ฝืนสะกดเก็บไว้ในเบ้าตาไหลรินลงมาเป็นทางอย่างควบคุมตัวเองไม่ได้

"ชูชิว รู้บ้างหรือไม่ว่าน้ำตาทุกหยดของเจ้าบีบหัวใจข้าจนเจ็บเหลือเกิน รับปากข้านะว่าก่อนที่จะได้เจอกันในชาติหน้า อย่าได้หลั่งน้ำตาด้วยความเจ็บปวดแบบนี้อีก" วังเงินที่สวมอาภรณ์ขาวบริสุทธิ์ทั้งตัวใช้นิ้วโป้งเกลี่ยน้ำตาให้หญิงงามอย่างอ่อนโยน พลังพูดเสียงแหบพร่าด้วยความปวดใจ

"ข้าสัญญา ต่อไปจะไม่ปล่อยให้ น้ำตาอาบแก้มทั้งวันอีก ก่อนที่เราจะได้พบกันในชาติหน้า ข้าจะใช้ชีวิตอย่างมีความสุข ไม่ให้ท่านต้องเป็นกังวล" ชูชิวผู้หมัดจดจดงามอยู่ในอาภรณ์สีขาวเช่นกันแนบแก้มเข้าหาฝ่ามือเขาอย่างรักใคร่ พร้อมพยายามจดจำทุกวินาทีที่สร้างความรวดเร็วให้ตัวเองเอาไว้

สายลมโชยพัดเส้นผมสีดำละเอียดให้กระจายพลิว ถักทอสายใยรักต่อหุ้มร่างของคนทั้งคู่เอาไว้อย่างแน่นหนา

วังเงินและชูชิวไม่เอื่อยอะไรออกมาอีก ได้แต่ใช้ดวงตารักใคร่จ้องมองกันและกันต่างคำพูด แสนอาลัยอาวรณ์ ไม่อยากแยกจากกันแม้เพียงนิด พร้อมนึกหวนเกรงว่าเมื่อเดินข้ามสะพานแห่งนี้ไปดื่มน้ำแกงยายเมิ่ง ความรัก ความผูกพันอันลึกซึ้งในชาตินี้จะสลายกลายเป็นไอ

ดังนั้นในตอนนั้นเขาและนางจึงต้องตราตรึงอีกฝ่ายเอาไว้ในหัวใจให้ลึกที่สุด จดจำว่าแม้จะเคยก่อความผิดที่เหล่าทวยเทพไม่มีวันให้อภัย ก็ยัง

จับมือกันและกันแน่น ไม่มีวันปล่อยมือจากกัน

หลังจากที่เดินไปข้างหน้าก้าวแล้วก้าวเล่า โดยที่หัวใจจมจ่อมอยู่ในบ่อน้ำตา ทั้งสองก็มาหยุดอยู่ตรงหน้ายายเม็งอย่างรวดเร็ว

"เฮ้อ! เหตุใดพวกเจ้าทั้งสองจึงต้องดิ้อรันดิ่งตันเช่นนี้ เป็นเทพอยู่บนสวรรค์ก็ได้อยู่แล้วไม่ใช่หรืออย่างไร คนอื่นมีแต่จะอยากเป็นกันทั้งนั้น!" เมื่อเงยหน้าขึ้นมามพบว่าสองหนุ่มสาวคือวังเงินและชูชิว ยายเม็งก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่

เดิมทีวังเงินถือกำเนิดเป็นต้นโพต้นหนึ่งบนสวรรค์ แต่ได้บำเพ็ญตะบะกับเทพดาวพระศุกร์* อยู่พันปีจึงได้อยู่ในร่างมนุษย์ วังเงินในร่างมนุษย์ฉลาดเฉลียวมากไหวพริบ เข้าใจอะไรต่อมิอะไรง่าย ทวยเทพบนสวรรค์ต่างเห็นพ้องต้องกันว่าด้วยระดับสติปัญญาของเขา บำเพ็ญตะบะต่อไปอีกสักหลายร้อยปีจะต้องสำเร็จมรรคผลเป็นเทพอย่างแน่นอน

ท่ามกลางความชื่นชมโสมนัสของเหล่าทวยเทพ ชูชิว ทินสีที่บำเพ็ญพรตจนได้มีกายเนื้อเหมือนคนก็ใกล้ชิดสนิทสนมกับเขาจนเกิดใจปฏิพัทธ์กันเจิบๆ ทั้งคู่ต้องเก็บรักนี้ไว้เป็นความลับ ไม่ให้ทวยเทพล่วงรู้

แต่กระดากบางไหนเลยจะท่อไฟมิด ความรักต้องห้ามของสองหนุ่มสาวถูกล่วงรู้ในที่สุด เหล่าทวยเทพต่างเกลี้ยกล่อมปากเปี้ยกปากและให้ทั้งคู่ละทิ้งความรักระหว่างชายหญิง แล้วหันกลับไปสู่หนทางอันชอบธรรมอีกครั้ง เพื่อไม่ให้ตะบะที่บำเพ็ญมานับพันปีต้องสูญเปล่า แต่คู่รักไม่เพียงจะไม่ฟังเสียง ยิ่งถึงกับวอนว้าวให้เหล่าทวยเทพยอมให้พวกตนสมหวังด้วยซ้ำ

เพื่อให้เขาและนางบรรลุสัมฤทธิ์ธรรม เง็กเซียนฮ่องเต้จึงดลบันดาลให้สอง

* เทพดาวพระศุกร์ หรือที่คนไทยรู้จักในชื่อไท่เป๊ะกิมแซ เป็นเทพผู้อัญเชิญราชโองการจากองค์เง็กเซียนฮ่องเต้ผู้เป็นประธานของเหล่าเทพทั้งปวงตามความเชื่อของศาสนาเต๋า

หนุ่มสาวจุติลงไปเกิดในโลกมนุษย์ โดยให้พบกันอย่างผิดฝาผิดตัวไปทุกชาติ หากเขาไม่มีภรรยาอยู่แล้ว นางก็ต้องมีสามีอยู่ก่อน ไม่อาจจะครองรักกันได้ในทุกภพทุกชาติ จนกว่าสองหนุ่มสาวจะสำนึกผิด ไม่บังเกิดจิตเสนาหา ในชายหญิงเหมือนอย่างมนุษย์โลก ถึงจะได้กลับคืนสวรรค์อีกครั่ง

มิใช่ว่าทั้งสองจะกลับชาติไปเกิดก็ครั้ง ต้องเผชิญกับความทุกข์ระทม ที่รักไม่สมหวังมีรักที่หันต่อที่หัน จนแล้วจนรอดก็ยังไม่อาจลบเลือนความรัก ลึกซึ้งที่มีต่อกันไปได้ มีหน้าซ้ำยังผูกพันกันมากกว่าเก่า และเชื่อมั่นว่าสักวันหนึ่งเมฆฝนทะเลมีนจะหายไป จนสามารถมองเห็นจันทร์กระจ่างได้ใหม่

ความยึดติดและความดีรั้นของสองหนุ่มสาวทำให้ทวยเทพบนสวรรค์ ต้องถอนหายใจอย่างอ่อนอกอ่อนใจ

"สำหรับข้า การจะได้เป็นเทพหรือไม่มันไม่สำคัญมาตั้งนานแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดคือจะได้ครองคู่กับชูชิวหรือไม่ต่างหาก" วั่งเงินมองหญิงที่รักอย่างมีความหมาย

คำพูดของเขาทำให้ใบหน้าขาวเนียนราวกับหิมะของชูชิวเป็นประกาย ฝ่องใส หัวใจเอบอบด้วยความยินดี ขณะกระชับมือที่เกาะกุมมือของ ชายหนุ่มไว้ให้แน่นขึ้น

"ข้าไม่เข้าใจความยึดติดเช่นนี้เลยจริงๆ ลำพังแค่รู้ว่าพวกเจ้าเป็นมาร ขัดขวางการบำเพ็ญบารมีของกันและกัน ก็ควรจะละเลิกใจปฏิบัติที่มีต่อ อีกฝ่ายสถานเดียวเท่านั้น ถึงจะสำเร็จมรรคผลได้" ยายเมิ่งส่ายหน้าถอนหายใจเฮือก พลังใช้ดวงตารู้งามองจุดเล็กๆ สีแดงตรงหว่างคิ้วชูชิว ก่อน จะถอนหายใจยาวเหยียดอีกครั้ง

เห็นว่าจุดแดงฉานจุดนั้นเกิดขึ้นจากโลหิตที่วั่งเงินเผลอทำหยดลงบน

ภายนาง ยังผลให้สองหนุ่มสาวผูกพันกันแนบแน่นกว่าเก่า มิใช่ว่าเหล่าทวยเทพจะเกลี้ยกล่อมอย่างไรก็ไม่ยอมหลุดพ้นจากห้วงเสน่หา

ชูชิวคลี่ยิ้มเยือกเย็น ถึงยายเม็งจะไม่เข้าใจก็ไม่ใช่ไร จะบอกว่านางและวังเงินเป็นมารในการบำเพ็ญบารมีของกันและกันก็ช่าง ต่อให้คนรอบข้างพูดอย่างไร นางและวังเงินก็ไม่คิดว่าอีกฝ่ายเป็นอุปสรรคในการสำเร็จมรรคผลของตนสักนิด ตรงข้าม กลับคิดว่าการได้รักกันตลอดนับร้อยนับพันปีที่ผ่านมาเป็นสิ่งสวยงามที่สุดที่เคยเกิดขึ้นในชีวิตด้วยซ้ำ

วังเงินที่มีความคิดไม่แตกต่างมองนางด้วยความรู้สึกเดียวกัน ชายหนุ่มยกมูมปากยิ้มบาง ๆ เขาได้ฝากร่องรอยของตนเองไว้บนภายนางตั้งแต่วันที่ทั้งสองยังไม่รู้จักรสชาติของความรักด้วยซ้ำ บางทีโชคชะตาอาจจะกำหนดมาให้เขาและนางผูกพันกันมาแต่แรกแล้ว ไม่ว่าจะทวยเทพบนสวรรค์จะลิขิตชีวิตให้ขมขื่นเพียงไร ก็ไม่มีทางทำลายสายใยระหว่างเขาและนางลงได้

"เอาเถิด ถึงอย่างไรพวกเจ้าก็ต้องดื่มน้ำแกงถ้วยนี้" ยายเม็งมองสายตาลึกซึ่งดูดื่มของสองหนุ่มสาวและแถวที่เริ่มยาวขึ้นเรื่อย ๆ ทุกที ก็รู้ว่าจะมีวแต่ไอ้เอ็ดต่อไปไม่ได้ จึงส่งน้ำแกงสองถ้วยไปตรงหน้าคนทั้งคู่อย่างเวทนา...

ชูชิวสะดุ้งเฮือกทั้งตัว ไม่อยากให้อัจฉริยะมาถึงเร็วเพียงนี้

วังเงินจับปวดปานหัวใจสลาย ดวงตาของเขายังจ้องมองดวงตาคู่งาม ขณะยังไม่ยอมปล่อยมือจากหญิงสาว

สำหรับเขาและนางแล้ว น้ำแกงถ้วยนี้ไม่ต่างอะไรจากยาพิษที่จะทำให้ทั้งสองฝ่ายลืมนกันและกันจนสิ้น ก่อนจะเสาะหาอีกฝ่ายท่ามกลางมวลมนุษยอันคลาคล่ำโดยไม่รู้ตัวอีกครั้ง ทว่าแม้จะไม่อยากดื่มเพียงไร พวกเขาก็ยังต้องฝืนดื่มน้ำแกงที่บดขยี้จิตวิญญาณให้แหลกละเอียดด้วยนี้เข้าไป

วังเงินรับถ้วยน้ำแกงมาจากยายเม็งด้วยมืออันสั่นระริก หัวใจมขื่น
อย่างไม่อาจบรรยาย อยากจะหยุดเวลาลงตรงนี้เหลือเกิน

ระหว่างที่ฟุ้งพากันและกันในส่วนสวรรค์มานับพัน ปี ตั้งแต่วินาที
แรกที่ได้รู้จัก เขาได้ยื่นลำแขนไปปกป้องนาง ขณะที่นางเปล่งแสงเจิดจรัส
สาดส่องเขา

ตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงตอนนี้เขาและนางมีเพียงกันและกัน ไม่เคยปล่อย
ให้ภาพของคนอื่นกล้ากรายเข้ามาในหัวใจเลยแม้แต่วันเดียว ต่างฝ่ายต่าง
บำเพ็ญตะบะควบคู่ไปกับบังเกิดความรักลึกซึ้งในตัวอีกฝ่าย โดยที่ทั้งสองทาง
ไม่ขัดแย้งกันเลย ทว่าเรื่องราวต่างๆ มักไม่เป็นไปตามที่เราปรารถนา ต่อ
ให้เป็นต้นโพและหินสีที่พรตยังไม่แก่กล้าบนสรวงสวรรค์ก็ไม่เว้น บนสวรรค์
ที่ความรักระหว่างชายหญิงเป็นสิ่งต้องห้ามนี้ ใครก็ตามที่เกิดจิตปฏิพัทธ์
ย่อมต้องได้รับโทษ

บัดนี้เขาและนางจะต้องชิมรสขมขื่นของผลไม้ต้องห้ามอีกครั้ง แต่
ก็ยังก้มหน้ายอมรับชะตากรรมเหมือนเก่า

"ซูชีว ครานี้ไม่ว่าอย่างไรพวกเราก็ต้องหากันและกันจนเจอ และรัก
กันได้" วังเงินมองตาหญิงที่ผูกหัวใจกับตนแล้วเอ่ยผ่านเสียงทุ้มต่ำ ความ
ทรงจำในภพอดีตที่ลบเลือนทำให้กว่าเขาและนางจะได้พบกันก็สายเกินไป
เขาจึงอธิษฐานจิตให้ได้พบนางเร็วขึ้นในชาติหน้า จากนั้นก็ได้รักนางอีกครั้ง
เพื่อยับยั้งวิบากกรรมที่จะเกิดขึ้นกับพวกตน

"ได้ ไม่ว่าจะอย่างไร ครั้นนี้ข้าจะต้องชวนขวยให้ได้อยู่เคียงข้างท่าน
ต่อให้มีอุปสรรคนานัปการขัดขวาง ถึงแม้ตัวข้าจะหาท่านไม่เจอ แต่จิตวิญญาณ
ของข้าจะต้องหาท่านจนเจอแน่" ซูชีวให้คำมั่น แล้วตราตรึงคำสัญญานั้น

เอาไว้ในหัวใจ

ยายเม็งที่ยืนฟังบทสนทนาของทั้งสองพยายามข่มอกข่มใจไม่
เกลี้ยกล่อมให้เลิกล้มความคิด ได้แต่ถอนหายใจเฮือกใหญ่...ทวยเทพทั้งหลาย
ดลบันดาลให้สองหนุ่มสาวคลาดคลากันในทุกภพทุกชาติ ด้วยประสงค์ให้
ทั้งคู่ละเลิกความรักระหว่างชายหญิงที่ไร้แก่นสาร เขาและนางต่างไม่มี
อิทธิฤทธิ์ จะฝันชะตาที่ถูกลิขิตขึ้นมาอยู่แล้วได้อย่างไรกันเล่า

แม้จะมีความเชื่อมั่นในตัวกันและกันเต็มเปี่ยม วังเงินและชูชิวก็ยังไม่
รู้สึกดีบตันในลำคอ ใอน้ำเอ่อขึ้นเกาะตาเป็นฝ้ามัว หัวใจร้าวระบมราวกับ
ถูกกรีด ขณะค่อยๆ ดี่มียาพิษปล้ำความทรงจำถ่วงนั้นด้วยความรัก
ลึกซึ้งในกันและกัน

"เรื่องราวในชาตินี้จะลบเลือนเป็นเพียงหมอกควัน ลืมเสียให้สิ้น! ไป
ได้แล้ว!" ยายเม็งเอ่ยผ่านน้ำเสียงแหบเครือด้วยความขรธา

สายลมหนาวเหน็บโหมกระโชก ดวงวิญญาณจำให้ด้วยความอาลัยรัก
คู่หนุ่มสาวกำลังจะกลับชาติไปเกิดใหม่อีกครั้ง แล้วเผชิญหน้ากับความเจ็บปวด
ร้าวรานที่ความรักไม่สมหวัง เพื่อให้พวกเขาได้บรรลุสัมฤทธิ์ธรรมและสำเร็จ
มรรคผลเป็นเทพในสักวัน...

7

โห้! เจ็บๆ...

ไม่ว่าจะศีรษะหรือทั่วสรรพางค์กายก็เจ็บระบมไปหมดทุกส่วน รวากับ
ถูกตีโดยแรงมาทั้งตัว กระทั่งจะลืมตาขึ้นก็ยิ่งต้องไข้แรงมากเป็นพิเศษ
เกิดอะไรขึ้นนะ เหตุไฉนนางจึงได้รู้สึกเจ็บถึงเพียงนี้

"คุณหนู คุณหนู รีบตื่นเร็วเข้า!" สาวใช้เสี่ยวผู้มองคุณหนูของตอนที่
นอนปิดตาสนิทบนเตียงอย่างร้อใจ พลงเขย่าตัวนางอย่างเอาเป็นเอาตาย
สองตาแดงก้ำด้วยความกังวล

อันหลังฉี่ที่กำลังตกอยู่ในห้วงความเจ็บปวดได้ยินเสียงร้องไห้ของ
สาวใช้แหว่ๆ ขณะพยายามทบทวนเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

จริงสินะ เมื่อตอนเย็นนางพาสาวใช้ไปนั่งไล่ชิงช้าในสวนอย่าง
อารมณ์ดี แล้วไล่สูงขึ้น...สูงขึ้น...จนแทบเอ้อมมือไปแตะก้อนเมฆได้ นาง
ยิ้มร่าอย่างเบิกบาน อยากจะไล่ให้สูงขึ้นอีก เพื่อดูว่าตัวเองสามารถคว้าจับ

ปุ๋ยเมฆมนุ่มนิ่มบนฟ้าได้จริงหรือไม่

จูเออร์ที่อยู่ข้างล่างใจหายใจคว่ำ เกรงว่านางจะตกลงมา จึงได้ตะโกนบอกว่าอย่าโล้อีกเลย แต่นางไม่สนใจ เพราะคิดว่าจูเออร์เป็นกระต่ายตื่นตูม มีหน้าซ้ำยังมั่นใจในฝีมือโล้ซึ่งซ้ำของตัวเองว่าถึงอย่างไรก็ไม่มีวันพลัดตกลงไปเด็ดขาด

นางแหงนหน้ามองเมฆขาวบนท้องฟ้า พลังตั้งหน้าตั้งตาล้อยอย่างเอาเป็นเอาตาย จังหวะที่กำลังจะเอื้อมมือไปแตะเมฆได้ ร่างของนางถูกเหวี่ยงขึ้นสูงลิวเหมือนนกกลาบินขึ้นฟ้า ยังไม่ทันได้สัมผัสความตื่นเต้นก็รับรู้ได้เสียก่อนว่าเชือกผูกชิงช้าขาด ทำให้นางกระเด็นออกจากชิงช้าทั้งตัวโดยแรง

เสียงหวีดร้องด้วยความตื่นตระหนกของจูเออร์ดังขึ้นมาติดๆ หลังจากนั้นทั่วทั้งตัวก็เจ็บระบม ก่อนที่นางจะหมดสติไป เพิ่งจะฟื้นด้วยความเจ็บเอาตอนนี้ ร่วงตกจากชิงช้าอย่างรุนแรงถึงเพียงนั้น ต่อจากนี้ไปท่านพ่อท่านแม่ และพี่ชายจะต้องไม่อนุญาตให้นางไปโล้ชิงช้าในสวนอีกแน่

แต่มีอยู่อย่างหนึ่งที่นางต้องบอกจูเออร์ให้เข้าใจว่านางไม่ได้ซึ้งคู้ว่าตัวเองเป็นมือจมั่งในการโล้ชิงช้า แต่เพราะเชือกผูกไม่แน่นต่างหาก นางถึงได้ร่วงตกลงมา

"เหตุใดอยู่ๆ คุณหนูถึงได้หมดสติไปในวันมงคลเช่นนี้ได้ล่ะ คุณหนูคนดีของบ่าว ออย่าเป็นอะไรไปเสียวะเจ้าคะ บ่าวจะตามคนมาเดี๋ยวนี้" เมื่อพบว่าตนเองไม่สามารถปลุกใจเสียหย่าที่สวมชุดเจ้าสาวให้ลุกขึ้นมาได้ เสียผู้ก็ทำท่าจะวิ่งออกไปเรียกคนอื่นให้เข้ามาช่วยด้วยความร้อนใจ

"ท่านพ่อ...ท่านแม่...พี่ใหญ่..." อันหลังจึเอ่ยเรียกคนในครอบครัวด้วย

เสียงแหบเครือ ทำมกลางสติอันพร่าเลือน

"เอ? คุณหนู ฟันแล้วหรือเจ้าคะ" เสียงผู้ที่กำลังจะออกไปหาคนช่วย ได้ยินเสียงครางสะลึมสะลือของนางเข้าเสียก่อน จึงได้รับวิ่งกลับมาถามด้วยความยินดี

"จูเออร์...ข้า...ปวดหัวจังเลย..." อันหลังฉีไม่กล้าพูดเสียงดัง เพราะเกรงจะสะเทือนศิระชะที่ปวดระบม นางขมวดคิ้วมุ่น พร้อมพยายามลืมตาขึ้นมา

"ผู้ใดคือจูเออร์กัน" เสียงผู้ผงะไปเล็กน้อยอย่างไม่เข้าใจว่าไอเสียนหยาเรียกใครอยู่ เท่าที่นางทราบ คุณหนูไม่รู้จักคนที่ชื่อจูเออร์เลยสักคน เป็นไปได้ไหมว่าคุณหนูจะหิวจนเป็นลม เลยพูดชื่อขนมที่อยากกินผิดเป็นจูเออร์

"จะ...เจ้าเป็นใคร" อันหลังฉีเข้าใจมาโดยตลอดว่าคนที่อยู่ข้างๆ ตนคือจูเออร์ นี้ก็ไม่ถึงว่าพอปรือตาขึ้นมาอย่างยากลำบาก กลับได้เห็นหน้าเด็กสาวที่ไม่รู้จัก นางเบนศิระชะปวดระบมของตนหันไปมองโดยรอบ แต่แล้วก็ต้องเบิกตากว้างด้วยความตกตะลึง

ภาพที่ปรากฏสู่สายตาคือสีแดงสวยสด เทียนไขคู่สีแดงที่อยู่บนโต๊ะ ถูกจุดเปลวไฟสีเหลืองส้มเอาไว้ ผ้าแพรสีแดงห้อยอยู่ตามต้นเสาสลักลายเช่นเดียวกับขอบหน้าต่างที่ปิดอักษรมงคลสีเดียวกัน อันหลังฉีเพิ่งตามองสิ่งเหล่านั้นอีกครั้ง นางไม่รู้สีกันตาเครื่องเรือนในห้องเลยสักชิ้น หากไร้ซึ่งเครื่องประดับสีแดงเตะตา ห้องที่เห็นให้บรรยากาศแจ่มใสมากทีเดียว

"บ่าวเสี่ยวผู้อย่างไรเล่าเจ้าคะ" เสี่ยวผู้มองฝ่ายตรงข้ามอย่างประหลาดใจว่าเหตุใดอยู่ดีๆ คุณหนูจึงลืมนางได้

"เสี่ยวผู้? ที่นี้ไม่ใช่ห้องข้า...ข้าอยู่ที่ไหน" สมองของอันหลังฉีมีนงไป

หมด ไม่เข้าใจว่าเหตุใดจึงได้มีคนเปลี่ยนห้องให้นาง แถมยังแต่งห้องเสีย
ราวกับจะใช้เป็นห้องหอ คงไม่ใช่ว่านางร่วงตกลงมาจากนมีอาการสาหัส
ท่านพ่อท่านแม่จึงแต่งห้องให้เต็มไปด้วยบรรยากาศมงคล นางจะได้ดีขึ้น
โดยเร็วหรือคะ?

"ก่อนหน้านี้ไม่ใช่ แต่ต่อไปก็จะใช่แล้วละเจ้าคะ! อาการโรคหัวใจของ
คุณหนูจะต้องกำเริบจนสลบไป พอตื่นขึ้นมาก็สับสนมึนงง สับสนว่าวันนี้
เป็นวันแต่งงานของตนเองกับท่านแม่ทัพผู้ เมื่อเข้าพิธีกับแม่ทัพผู้เรียบร้อยแล้ว
แล้ว คุณหนูก็ต้องมาอยู่ในจวนแม่ทัพผู้เจ้าคะ" โฉเสียนหย่าเป็นโรคหัวใจ
มาตั้งแต่เด็ก อาการมักจะกำเริบเป็นระยะ ถ้าร้ายแรงหน่อยก็จะหมดสติ
ไป เสียชีวิตจึงคอยดูแลนางไม่ห่างกายมาโดยตลอด

สาวใช้ทอดเสียงอ่อนโยนพลางลูบอารมณ์ของนายหญิงให้เข้าที่ ก่อน
จะหยิบผ้าคลุมหน้าที่วางเตรียมไว้อีกทางมาคลุมให้

"เจ้าพูดอะไร ใครสับสนมึนงง ใครจะแต่งงานกับแม่ทัพผู้ แล้วแม่ทัพ
ผู้นี้เป็นใครมาจากไหน" เนื่องจากยิ่งฟังก็ยิ่งงง อันหลังฉิ่งจับมือเสี่ยวผู้
ขึ้นมาถามด้วยหัวคิ้วขมวดมุ่น นางแค่ตกจากชิงช้าเท่านั้น เหตุใดพอฟื้น
ขึ้นมาแล้วจึงฟังคนอื่นพูดไม่รู้เรื่องนะ

"บ่าวว่าท่าทางคุณหนูจะมีไปจริงๆ นะเจ้าคะ คนที่อยากแต่งงาน
กับแม่ทัพผู้เงินเข้าทุกกลมหายใจคือคุณหนูเองไม่ใช่หรือ ความปรารถนา
เป็นจริงแล้วแท้ๆ เหตุใดจึงลืมเสียได้"

"ใครว่าข้าอยากแต่งงานกับแม่ทัพผู้เงินเข้าทุกกลมหายใจ เจ้าพูด
เหลวไหลอะไรอยู่ ระวังท่านพ่อได้ยินเข้าจะโมโหเอานะ เจ้านี่อ่อนถูกลงโทษ
เสียแล้ว" อันหลังฉิ่งถึงดาใส่เสี่ยวผู้เพื่อให้ฝ่ายนั้นระวังปากระวังคำ

"นายผู้เฒ่าเห็นแม่ทัพผู้เป็นเขยขวัญมานานแล้วละเจ้าคะ แงมยัง
รู้จักคุณหนูเป็นอย่างดี จะโมโหได้อย่างไรกัน" เสี่ยวผู้นี้กว่านางพูดเล่น

"ท่านพ่อนะหรือเห็นตู้เงินเข้าเป็นเขยขวัญ! ยิ่งพูดเจ้าก็ยิ่งเลอะเทอะ
ไปกันใหญ่แล้ว" อันหลังฉีบเบิกตากว้าง มองสาวใช้จอมปากพล่อยอย่างไม่
เชื่อสายตา

อันหลังฉีบิตาของนางดำรงตำแหน่งเป็นเสนาบดีฝ่ายซ้ายคนปัจจุบัน
มีอำนาจล้นมือ ในราชสำนักจะมีแต่ใจดำใจดี เสนาบดีฝ่ายขวาเท่านั้นที่กล้า
คานอำนาจด้วย ฉากหน้าดูเหมือนบิตาของนางและใจดำใจดีจะปรองดองกัน
ดี แต่แท้จริงนั้นขัดแย้งกันอยู่เงียบๆ โดยเฉพาะในการที่บิตาของนางถือ
ข้างองค์ชายสี่...รัชทายาทองค์ปัจจุบัน ซึ่งจะได้เป็นจักรพรรดิในอนาคต
ขณะที่ใจดำถือข้างองค์ชายเจ็ดที่จักรพรรดิแสนจะโปรดปรานและแต่งตั้ง
ให้เป็นเป่าเหลียงอ่อง โดยมุ่งมาดปรารถนาให้จักรพรรดิถอดรัชทายาท
องค์ปัจจุบันออกจากตำแหน่ง แล้วแต่งตั้งเป่าเหลียงอ่องขึ้นมาแทน

ตู้เงินเข้าผู้เก่งกล้าสามารถในเชิงศึกไม่เพียงแค่ว่าจะเป็นหนึ่งในพลพรรค
ที่สนับสนุนให้เป่าเหลียงอ่องเป็นรัชทายาท แต่ยังได้รับการโปรดปรานจาก
ใจดำลึกล้ำอย่างมาก ได้ยินว่าเสนาบดีฝ่ายขวาคนนี้ถึงกับยกธิดาให้แต่งงานด้วย
เลยทีเดียว

บิตาของนางอยู่คนละฝ่ายกับพรรคพวกของเป่าเหลียงอ่องโดยสิ้นเชิง
แล้วมีหรือที่จะเลอะเลือนถึงขนาดเห็นว่าตู้เงินเข้ามีคุณสมบัติเพียงพอร่วม
จะเป็นลูกเขย มิหนำซ้ำตู้เงินเข้าก็หมั่นหมายกับบิตาของใจดำลึกล้ำอยู่แล้ว
ถึงอย่างไรท่านพ่อก็ไม่ทำให้นางต้องลำบากใจเป็นอันขาด

"หา?" เสี่ยวผู้นี้ไม่เข้าใจว่านางโมโหเรื่องใด

"ข้าจะไม่พูดกับเจ้าอีกแล้ว ข้าปวดหัวเหลือเกิน รีบไปเรียกจูเออร์มาเร็ว ๆ เข้า" อันหลังฉีโบกมือไล่นาง

"จูเออร์คือผู้ใดกัน" เสี่ยวฝูถามด้วยความฉงนสงสัย แล้วให้รู้สึกว่าคุณหนูที่เพิ่งฟื้นคืนสติคิดแปลกไปจากทุกที

"เจ้าเข้ามาอยู่ในจวนนานเท่าไรแล้ว เหตุใดถึงไม่รู้จักรูเออร์ที่เป็นสาวใช้คนสนิทของข้า หรือว่าใครเอาตัวจูเออร์ไป แล้วเปลี่ยนให้เจ้ามารับใช้ข้าแทน" อันหลังฉีใช้มือจับหมอน แล้วต้องตกใจเมื่อสัมผัสได้ถึงเครื่องประดับอันมณีอันสลบซับซ้อน ก่อนจะเห็นได้ทางหน้าต่างว่าเวลานี้ อารมณ์ที่อยู่บนร่างตนคือชุดเจ้าสาวที่ตัดเย็บอย่างประณีต ช่วยยืนยันคำพูดเมื่อครู่ของเสี่ยวฝูได้เป็นอย่างดี ยังผลให้หัวใจนางเต้นระส่ำด้วยความกระวนกระวาย

"เสี่ยวฝูเป็นสาวใช้คนสนิทปรนนิบัติดูแลคุณหนูมาตั้งแต่เด็ก รอบตัวคุณหนูไม่มีผู้ใดนามว่าจูเออร์เลยสักคนนะเจ้าคะ!" เสี่ยวฝูมองหน้านางอย่างน้อยใจ ท่าทางเหมือนจะร้องไห้

"คนที่ปรนนิบัติรับใช้ข้าไม่ใช่เจ้าเสี่ยวหน้อย เจ้าโผล่มาจากไหนกัน อย่าคิดจะหลอกข้าเสียให้ยาก" เนื่องจากกำลังร้อนรน นางจึงไม่ยอมกฟังวาทจลื่อนเปื้อนของเสี่ยวฝูต่อไปอีก ที่นี้คงจะเป็นจวนแม่ทัพตู้จริง ๆ แต่นางยังไม่เข้าใจว่าเหตุใดตัวเองถึงมาอยู่ในจวนแห่งนี้ได้ ข้ายังไม่มีความทรงจำว่าได้ผ่านพิธีแต่งงานกับตู้เงินเฮ่าแล้วด้วย ถึงอย่างไรก็หาทางไปจากที่นี่ให้ได้ก่อนแล้วค่อยว่ากัน

อันหลังฉีอ้อมร่างของเสี่ยวฝูลงจากเตียง แล้วทำท่าจะวิ่งออกไปข้างนอก "คุณหนู ท่านแม่ทัพใกล้จะมาแล้วนะเจ้าคะ คุณหนูยังจะไปทีใดอีก"

พอเห็นนายหญิงตั้งท่าจะวิ่งออกไปข้างนอก เสี่ยวผู้กรีบวิ่งตัวไว้ทันที

"ข้าไม่ใช่คุณหนูของเจ้า ปล่อยข้าเดี๋ยวนี้" ดวงตาคู้งามถลึงมองให้ฝ่ายนั้นปล่อยตนโดยเร็ว

"ท่านคือคุณหนูเสียนหย่าชัด ๆ แล้วจะมาบอกว่าไม่ใช่คุณหนูของป่าวได้อย่างไร ป่าวไม่ยอมปล่อยแน่" เสี่ยวผู้ไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าทำไมอยู่ดี ๆ ใจเสียนหย่าถึงจะวิ่งออกไปข้างนอกเหมือนคนเสียสติ นางยังไม่ลืมว่า คุณหนูชอบตุ๋นเงินเข้าเพียงไร ดังนั้นนางจะไม่ยอมปล่อยให้คุณหนูทำเรื่องที่จะเสียใจในภายหลังเป็นอันขาด

"ใครคือคุณหนูเสียนหย่า" คำพูดของเสี่ยวผู้ทำให้ร่างในชุดเจ้าสาวที่กำลังจะพรวดพราดออกจากห้องชะงักกึก ความคิดสับสนวุ่นยิ่งกว่าเก่า

"ก็คุณหนูนะสิเจ้าคะ! โอ้ย...สมองของคุณหนูคงจะถูกกระทบกระเทือนจากการหมดสติเมื่อครู่แน่ เสี่ยวผู้จะให้คนไปเชิญท่านหมอมามาเดี๋ยวนี้ดีหรือไม่เจ้าคะ" เสี่ยวผู้มองนางอย่างหวังใย

"ข้าไม่ได้ชื่อเสียนหย่า..." บ้าจริง! นางเปลี่ยนชื่อเป็นเสียนหย่าตั้งแต่เมื่อไรกันนะ นางแซ่อันหลัง ชื่อตัวเดียวว่าฉีต่างหาก!

เนื่องจากถูกเสี่ยวผู้จับตัวไว้แน่น นางจึงวิ่งออกไปไหนไม่ได้ ใบหน้าของหญิงสาวเต็มไปด้วยความฉงนงงววย ก่อนจะเหลือบไปเห็นกระจกทองแดงที่ตั้งอยู่อีกด้าน จึงคิดได้ว่าบางทีตนเองอาจจะมีรูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกับคุณหนูเสียนหย่าอะไรนั่น เสี่ยวผู้จึงได้จำคนผิด อืม จะต้องเป็นเช่นนั้นแน่

อันหลังฉีลากเสี่ยวผู้เปลี่ยนทิศทางไปหาบานกระจก พร้อมเบิกตากว้างเพื่อดูว่าตัวเองมีสภาพอย่างไรเมื่อถูกบังคับให้สวมชุดเจ้าสาว ทว่าภาพ

หญิงสาวหน้าตาตางดงามที่สะท้อนอยู่ในกระจกกลับทำให้นางต้องอ้าปากค้างด้วยความตะลึงงัน "นางเป็นใครกัน"

"นั่นไม่ใช่ข้า! ไม่ใช่ข้า! ไม่เหมือน! ไม่เหมือนเดิมเลยสักนิด ใบหน้าที่ไม่เคยเห็นมาก่อนของหญิงสาวในกระจกทำให้นางสะท้อนวาบอยู่ในใจ ก่อนจะหยิกแก้มโดยแรง พลังบอกตัวเองว่านี่จะต้องเป็นฝันร้ายที่แสนเพ้อเจ้อ ถ้าหากตื่นขึ้นมาก็ไม่มีอะไรแล้ว"

"ตายจริง! คุณหนูทำอะไรนะเจ้าคะ อย่าได้ทำร้ายตัวเองเป็นอันขาด เขียว คนที่อยู่ในกระจกก็คือท่านนั่นแหละ!" เสี่ยวผู้รีบดึงมือทั้งสองข้างของนางลงมาเมื่อเห็นนางทำร้ายตัวเอง

"เหลวไหล! คนผู้นั้นไม่ใช่ข้า! ไม่ใช่ข้า!" แก้มทั้งสองข้างถูกหยิกจนเจ็บ ผันร้ายครานี้หนักกลัวเหลือเกิน ทำไมนางถึงยังไม่ยอมตื่นอีกนะ แล้วเหตุใดมันถึงได้ดูสมจริงถึงเพียงนี้

อันหลังฉีพยายามสลัดตัวให้พ้นการเหนี่ยวรั้งของเสี่ยวผู้ แต่ทำอย่างไรก็สลัดไม่หลุด ทำให้นางลนลานยิ่งกว่าเก่า เครื่องประดับหมวกเจ้าสาวที่อยู่บนศีรษะกระเพื่อมไหวไปตามการขยับตัว น้ำใสๆ เอ่อขึ้นมาคลอหน่วยด้วยความร้อนใจ

"คุณหนู สงบสติอารมณ์หน่อยเจ้าคะ สงบสติอารมณ์หน่อย" นี่เป็นครั้งแรกที่เสี่ยวผู้ได้เห็นคุณหนูเอะอะไววายวายนั่น จึงตกใจไม่น้อยไปกว่ากัน แต่ก็ยังพยายามปลอบโยนอีกฝ่ายสุดความสามารถ

"คนที่อยู่ในกระจกไม่ใช่ข้า แล้วเจ้าจะให้ข้าสงบสติอารมณ์ได้อย่างไรกันเล่า ไหนบอกมาซิว่าเจ้าใช้มายากลทำให้ข้าเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ใช่หรือไม่" ภาพที่สะท้อนอยู่ในบานกระจกคือกุลสตรีผู้สุขุมเรียบร้อย ผิดกับนางผู้ซุกซน

และรำเรียงราวกับคนละคน แล้วหญิงผู้นี้จะเป็นนางไปได้อย่างไรกัน อีกอย่างหญิงในกระจกยังไม่มีไฟแดงตรงหว่างคิ้วเหมือนอย่างนาง แล้วมีหรือที่นางจะกล่อมตัวเองได้ว่านางคือคนในกระจก และคนในกระจกก็คือนาง

"บ่าวจะเล่นมายากลได้อย่างไรกันเล่า คุณหนู ท่านแปลกไปจริงๆ บ่าวจะให้คนไปตามหมอมานี้แหละ ไม่ต้องกลัวนะเจ้าคะ จะต้องไม่เป็นไรแน่ๆ" ยิ้มมอง เสี่ยวฝูก็ยิ่งรู้สึกว่าการพูดการจาของคุณหนูผิดจากปกติ จะปล่อยไว้แบบนี้ไม่ได้เด็ดขาด

อันหลังฉีไม่สนใจสาวใช้ เพราะมัวแต่ร้อนใจอยากออกจากที่นี่โดยเร็วที่สุด สมองอันสับสนุนงบอกกับนางว่าเสี่ยวฝูพูดได้ไม่ผิด นางต้องสงบสติอารมณ์ เพราะมีแต่การทำเช่นนี้เท่านั้น ความคิดของนางถึงจะเล่น จะร้องไห้ออกมาด้วยความอ่อนแอไม่ได้เป็นอันขาด ถ้าอยากร้อง ก็รอให้เรื่องลูกกลมจนแก้ไขไม่ได้ก่อนค่อยร้องก็ยังไม่สาย

"คุณหนู บ่าวจะไปเพียงครู่เดียวเท่านั้น คุณหนูอยู่คนเดียวได้ใช่ไหมเจ้าคะ" เสี่ยวฝูไม่ยอมปล่อยนายหญิงเอาไว้เพียงลำพังเลยจริงๆ แต่ในห้องนี้มีนางอยู่กับคุณหนูแค่คนเดียว นางจึงจำใจต้องรีบออกไปสั่งคนให้ตามหมอ

เนื่องจากอารมณ์ค่อยๆ เย็นลงแล้ว ไหวพริบของอันหลังฉีจึงทำงานทันที นางสร้างพูดอย่างอ่อนโยน "ข้าอยู่ได้ เจ้าไปเถิด" เมื่อเสี่ยวฝูออกไป ก็จะเป็นโอกาสหนึ่งของนาง นางต้องรีบคว้าไว้

"เจ้าคะ คุณหนูรอบ่าอยู่ที่นี่นะเจ้าคะ บ่าวจะรีบกลับมาทันที" เสี่ยวฝูค่อยๆ ประคองนางไปนั่งตรงขอบเตียงอย่างระมัดระวัง ก่อนจะวิ่งออกไปขอความช่วยเหลือข้างนอกอย่างไม่เต็มใจนัก

เสียผู้กลับตัวไปไม่ทันไร อันหลังฉีก็ออกจากห้องไปแทบจะติด ๆ กัน นางรู้เรื่องเกี่ยวกับตู้เงินเข้ามาบ้างเล็กๆ น้อยๆ จากปากบิดา จึงทราบว่าเขาเกิดในตระกูลแม่ทัพ บิดามารดาตายนตายจากไปทั้งคู่ อดีตแม่ทัพผู้ผู้เดมาจึงเลี้ยงเขามากับมือ เมื่อเทียบกับบรรดาแม่ทัพนายกองในรุ่นเดียวกัน ตู้เงินเข้ามีผลงานโดดเด่นที่สุด จักรพรรดิจึงให้เขารับผิดชอบงานสำคัญ ด้วยเห็นแก่ชื่อเสียงของอดีตแม่ทัพผู้ และเห็นแก่ความสามารถของตัวเอง หลายต่อหลายครั้งที่ได้รับแต่งตั้งให้นำทัพไปขับไล่พวกชนเผ่าที่มารุกรานถึงนอกด่าน เขาจะเอาชนะนายทัพฝ่ายตรงข้ามได้อย่างหมดจดราบคาบทุกครั้ง จึงได้รับความไว้วางใจจากจักรพรรดิ และทำให้เกิดดีศัพทในเชิงศึกของเขาก้าวข้ามชื่อเสียงของอดีตแม่ทัพผู้ไปได้ด้วยซ้ำ

ภาพของตู้เงินเข้าในใจนางจากคำบรรยายของท่านพ่อคือบุรุษผู้มีเสียงดั่งลั่นเหมือนฆ้อง ท้วมทั้งตัวมีแต่มัดกล้ามเนื้อแน่น รู้จักแต่ใช้กำลังในการต่อสู้ นางจึงจินตนาการไม่ออกเลยจริงๆ ว่าตนเองจะเข้าพิธีกราบไหว้ฟ้าดินและเป็นสามีภรรยากับเขาได้โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว และไม่เคียดคิดมาก่อน ด้วยว่าตนเองจะตกลงปลงใจกับผู้ชายที่เชี่ยวชาญในเชิงบู๊ จะต้องเกิดความผิดพลาดขึ้นที่ไหนสักแห่งแน่ๆ

"ไว้เรากลับบ้านได้เมื่อไรก็ไม่ใช่ไรแล้ว" อันหลังฉีตั้งหน้าอย่างไม่คุ่นเคย คล้ายกับกำลังคาดหวังว่าจะสามารถดึงใบหน้าที่ไม่ใช่ของนางลงมาได้ และเผยใบหน้าของตัวเองที่อยู่ข้างใต้

"โอ๊ย! ไม่ใช่หน้าข้าแท้ๆ ทำไม่ถึงได้เจ็บขนาดนี้ละ" หญิงสาวลูบแก้มพลางบ่นมึมง่า "ว่าแต่ประตูหลังอยู่ที่ไหนนะ" อารมณ์สีแดงสดบนร่างตะตะเก็นไป นางจะเดินอาดๆ ออกจากประตูใหญ่ไม่ได้เป็นอันขาด จำเป็น

ต้องหาทางอื่น

ภายใต้แสงจันทร์ เสียงสรวลเสเฮฮาของเหล่าแขกเหรื่อในงานเลี้ยง ด้านหน้าดังมาถึงทางเดินสายเล็กที่ตัดผ่านแปลงดอกไม้ในความมืด อันหลังฉีได้แต่ภาวนาไม่ให้เสียผู้ไปสั่งให้คนตามหมอกลับมาที่ห้องหอเร็วเกินไปนัก นางจะได้มีเวลาหนีไปจากที่นี่

ระหว่างที่กำลังควานหาทางออกไม่ต่างอะไรจากแมลงวันตาบอด เสียงเคลื่อนไหวก็พลันดังขึ้นมาจากด้านหลัง

"เสียผู้ทำงานเร็วเกินไปแล้วหรือเปล่า" อันหลังฉีแหวกกิ่งไม้ที่ขวางหน้าให้พ้นทางพร้อมเร่งฝีเท้า การคาดคะเนว่าเรื่องที่ต้นหนี้ออกจากห้องหอจะต้องแดงแล้วแน่ๆ ทำให้นางวิ่งอยู่ในสวนด้านหลังอย่างร้อนรนกว่าเดิม โดยหันไปมองเป็นระยะว่ามีใครตามมาถึงนี้หรือไม่

นางวิ่งจนหอบ ศีรษะปวดรุมเหมือนจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ทำให้นางเหนื่อยจนแทบอยากเลิกหนี เพื่อที่จะได้นั่งพักผ่อนบนพื้นให้พอได้หายใจ หายคอบ้าง

เสียงเบียดังขึ้น นางมัวแต่เหลียวไปมองข้างหลังว่ามีใครตามมาหรือไม่ จึงไม่ทันระวังด้านหน้า ทำให้ศีรษะไปโขกกับกำแพงแข็งๆ เข้าอย่างจัง อันหลังฉีหวัดร้องด้วยความตื่นตระหนก พร้อมกับที่ร่างเซล้มไปด้านหลัง ทั้งตัว นางรีบหลับตาปีด้วยทนมองสภาพอันน่าสมเพชของตัวเองไม่ไหว

ทว่าท่อนแขนแข็งแรงข้างหนึ่งยื่นออกมาจับได้ท่อนเอวมอมบางอย่าง ง่ายดาย ทำให้นางรอดพ้นชะตากรรมล้มหายหลังไปได้อย่างหวุดหวิด

อันหลังฉีสุดท้ายใจเสือกด้วยความสนเท่ห์ นึกไม่ถึงว่าจะมีคนมาช่วยในเวลาเช่นนี้ พลลืมหูลืมตาขึ้นมองถึงได้พบว่าสิ่งที่ตัวเองชนไม่ใช่กำแพง หาก

แต่เป็นแผ่นอกแข็งแรงของบุรุษผู้หนึ่ง มีนำเล่า นางถึงได้ไม่รู้ลึกลับเท่าใดนัก

ภายใต้แสงจันทร์ หญิงสาวที่ยังอกสั้นขวัญแวนไม่หายสบประสานดวงตาสีดำสนิทเป็นประกายแวววามของฝ่ายตรงข้าม ดวงตาคู่นั้นทำให้นางเคลิ้มไปชั่วขณะหนึ่ง จนลืมนึกว่าตนเองกำลังหนีออกจากจวนแม่ทัพผู้

"เสียนหย่า เจ้าเป็นอะไรหรือไม่" น้ำเสียงของตุ้เงินเข้าทุ้มนุ่มเป็นกังวานเหมือนเสียงสายลมอ่อนพวยพัดยอดไผ่สีเขียว ฟังแล้วรื่นหูยิ่งนัก

ตอนที่อยู่ในห้องโถงด้านหน้า เขาได้รับรายงานจากพ่อบ้านหวังว่าเสี่ยวฝู สาวใช้คนสนิทที่ตามเสียนหย่าออกเรือนมาด้วยบอกว่าเสียนหย่าไม่สบาย ต้องให้หมอมาตรวจดูอาการ หลังจากที่พ่อบ้านหวังส่งคนไปตามหมอที่รักษาอาการให้เสียนหย่ามาตั้งแต่เด็กแล้ว เสี่ยวฝูก็วิ่งกระหืดกระหอบมารายงานอีกครั้งว่าเสียนหย่าหายตัวไปจากห้องหอโดยไม่ทราบสาเหตุ

ดังนั้นเขาจึงสั่งให้ข่าวไพร่ตามหาเสียนหย่าทั่วทั้งจวนอย่างไม่กระโถกกระตาค แต่แม้กระนั้นก็ยังไม่วางใจ จึงได้อาศัยจังหวะที่แขกหรือไม้เท้าสังเกตหลบออกมาตามหานางด้วยตนเอง ไม่รู้เป็นเพราะใจส่อถึงใจหรือไม่ เขาจึงได้เดินตรงมายังสวนดอกไม้ด้านหลัง แล้วเห็นนางวิ่งหน้าเร็ดเหมือนถูกใครไล่ฆ่ามาได้แต่ไกล

เขาไม่เคยเห็นเสียนหย่าที่ลนลานเช่นนี้มาก่อน จึงนึกว่ามีนักฆ่าลอบเข้ามาในจวนโดยหมายหัวนางจริงๆ แต่หลังจากที่มองอยู่นานก็ยังไม่เห็นใครไล่ฆ่านางสักคน ชายหนุ่มจึงได้รู้สึกงุนงงยิ่งนักว่าเหตุใดนางจึงต้องตั้งหน้าตั้งตาวิ่งเหมือนกำลังหนีอะไรสักอย่างเช่นนี้

"ท่านคือใคร" อันหลังจมิมองบุรุษหน้าตาหล่อเหลาคมสันตรงหน้าอย่าง

ตกตะลึง พร้อมอดจะรู้สึกดี ๆ กับเขาไม่ได้

"ข้าคือตู้เงินเฮ้! วันนี้เพิ่งจะเข้าพิธีแต่งงานกับเจ้า เจ้าลืมเสียแล้วหรือ" ท่าทางแปลก ๆ ของนางทำให้เขาต้องเลิกคิ้วด้วยความฉงน

"ท่านคือตู้เงินเฮ้? แล้วทำไมถึงไม่มีใครล่ะ แถมยังไม่เหมือนยักษ์ บักหลั่นเลยสักนิด ดูแล้วเหมือนพวกบัณฑิตมากกว่า..." อันหลังฉิ่งไม่คาดคิดเลยว่าผู้ชายตรงหน้าคือตู้เงินเฮ้! ตัวจริงของเขาผิดกับจินตนาการนางลิบลับเลยทีเดียว

ตู้เงินเฮ้ที่นางเห็นอยู่ในตอนนี้ดูสภาพหล่อเหลา ไม่ป่าเถื่อนอย่างพวกสายบู๊แต่อย่างใด นางนึกภาพเขานั่งอยู่ตรงหน้าโต๊ะ ช่วยเจ้านายสะสางงานหลวงงานราษฎร์แบบพวกเลขาฯ ได้เลยด้วยซ้ำ! แต่กลับจินตนาการไม่ออกว่าเวลาเขาอยู่บนหลังม้า ปลิดชีพข้าศึกอย่างองอาจนั้นเป็นเช่นไร เขาหลอกนางอยู่หรือไม่?

ที่ว่าอารมณ์สีแดงสดที่อยู่บนร่างนั้นช่วยยืนยันกับนางอย่างชัดเจนว่าสิ่งที่เขาพูดคือความจริง และเขาก็คือตู้เงินเฮ้! เพราะในจวนแม่ทัพอันกว้างใหญ่แห่งนี้จะต้องไม่มีชายคนใดสวมชุดเจ้าบ่าวเป็นคนที่สองอย่างแน่นอน

"เสียนหย่า เจ้าคงจะไม่สบายจริง ๆ ไม่เช่นนั้นจะลืมได้อย่างไรว่าข้าไม่เคยไว้เครามาก่อน" เมื่อก่อนนี้เขาเคยไปจวนใจอยู่บ่อยครั้ง และยังคงได้พบหน้ากับเสียนหย่า เจรจาพูดคุยกันอยู่หลายหน ดังนั้นคำถามอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยของนางในเวลานี้ก็ทำให้ตู้เงินเฮ้คิดว่าการเรียกหมอมานี้เป็นความคิดที่ถูกต้องจริง ๆ ไม่เช่นนั้นอยู่ดี ๆ คนเราจะลืมสามีที่เพิ่งผ่านพิธีแต่งงานมาด้วยกันสด ๆ ร้อน ๆ ได้อย่างไรเล่า

"เสียหน้า?" ตู๋เงินเฮ่าก็เอาแต่เรียกนางว่าเสียหน้าเช่นเดียวกับ
เสี่ยวฝู นามนี้คุ้นหูเป็นอย่างยิ่ง เสียหน้า? หญิงสาวที่แต่งงานกับตู๋เงินเฮ่า?

จริงด้วย! นางนี่ออกแล้ว! ไฉเสียหน้า!

เสียหน้าที่พวกเขาพูดถึงก็คือไฉเสียหน้า ธิดาแก้วตาดวงใจของ
เสนาบดีฝ่ายขวา และหมั้นหมายกับตู๋เงินเฮ่าอยู่แล้ว แม้อันหลังฉีจะไม่เคย
เห็นหน้าค่าตาไฉเสียหน้า แต่หญิงผู้นี้ก็โด่งดังมากทีเดียวในเมืองหลวงว่า
เป็นธิดาขุนนางผู้เพียบพร้อมทั้งรูปโฉมและความสามารถ พอลองทบทวน
ดูตอนนี้ ใบหน้าที่นางเห็นในบานกระจกก็คือใบหน้างดงามสะคราญตาที่
สะท้อนให้เห็นถึงความเฉลียวฉลาดของไฉเสียหน้าตามทีผู้คนในเมืองหลวง
พูดโง่จันไม่ใช่หรือ แต่เพราะเหตุใดใบหน้าของไฉเสียหน้าจึงมาอยู่กับ
นางได้เล่า

อันหลังฉียังคิดก็ยังไม่สับสน ไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรดี

"ข้าว่าเจ้าคงเพี้ยนเกินไป ถึงได้ลืมนี่ตัวเองเป็นใคร ไม่ต้องเป็นห่วง
หรอกนะ พ่อบ้านหวังส่งคนไปตามท่านหมอลงแล้ว พอเขามาถึงเมื่อไรก็จะ
ได้ตรวจอาการเจ้า" ตู๋เงินเฮ่าเอ่ยชื่อหมอบประจำตัวนาง แล้วให้เป็นกังวล
ยิ่งกว่าเดิมเมื่อเห็นหญิงสาวมีสีหน้างุนงง ก่อนจะจูงนางเดินไปที่ห้องหออย่าง
ไม่ให้ปฏิเสธได้

อันหลังฉีถูกเขาจูงเดินด้วยตัวแข็งทื่อ ฝึเท้าลอยๆ นางจับจ้องเสี่ยวหน้า
ด้านข้างของเขา รู้สึกเหมือนว่านี่ไม่ใช่ความจริง และตนก็ยังอยู่ในความฝัน

นี่เป็นครั้งแรกที่ตู๋เงินเฮ่าได้จูงมีอนาง หัวใจของเขาเต้นรัวอย่างบ้าคลั่ง
สัมผัสเพียงแผ่วๆ ทำให้เลือดในร่างกายสูบฉีดแรง กลิ่นดอกไม้หอมจรรุง
จากเรือนผมนางลอยเข้ามากระทบจมูก ประสาทสัมผัสทุกส่วนอ่อนไหว

จับไวกว่าปกติเพราะนางคนเดียว ความรู้สึกอันรุนแรงโถมทะลักอย่างรวดเร็ว เขาอยากจจะรั้งนางเข้ามาอดให้แน่นๆ ด้วยซ้ำ ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า ไฉนเสียหย่าจะมีอิทธิพลต่อเขามากขนาดนี้ ทำไมเขาถึงเพิ่งจะค้นพบคุณสมบัติต่างๆ นานาของนางเอาคืนนี้เองนะ ไม่เข้าใจจริงๆ

"ข้าจะต้องกำลังฝันอยู่แน่ ไม่เช่นนั้นเรื่องพิสดารเช่นนี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร..." หญิงสาวพึมพำกับตัวเอง พลังกัมหน้ำมองมือของตนและชายหนุ่มที่เกาะกุมกันไว้ นางรู้สึกเหมือนมีกระแสธารอุ่นๆ ห่อหุ้มป้องกันภัยให้ตัวเอง ผีเสื้อตัวหนึ่งกระพือปีกบินว่อนอยู่ในอก ทำให้หัวใจที่เคยสงบนิ่ง สะท้านไหว สร้างความอาลัยที่ทำให้นางไม่อยากจะปล่อยมือจากเขา

"เจ้ากับข้าแต่งงานกันนะหรือที่เป็นเรื่องพิสดาร" ตู้เงินเฮ่าไม่แสดงความหวั่นไหวในใจที่เกิดขึ้นเพราะนาง ทว่ากระบังความประหลาดใจไม่ไหว จึงถามเสียงทุ้มนุ่มอย่างฉงน

เขาหมั่นหมายกับนางตามความประสงค์ของใจตัวลี โดยไม่เคยรู้มาก่อนว่านางรู้สึกอย่างไร ในตอนนี้เมื่อหญิงสาวที่ไม่ยอมแสดงความรู้สึกออกมาง่าย ๆ เช่นนางเอ่ยเอื้อนความในใจออกมา เขาก็อยากฟังว่านางมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการแต่งงานครั้งนี้อย่างไรบ้าง

"พิสดารมาก เพราะในความเป็นจริงพวกเราสองคนไม่มีทางแต่งงานกันได้แน่" น้ำเสียงอ่อนโยนไร้ความเกรี้ยวกราดของเขาทำให้นางเอ่ยออกมาตามที่คิด หัวใจยังคงเต้นระรัว เจ็บแทรกด้วยความปวดแปลบระคนยินดี อย่างบอกไม่ถูก

"ทำไมล่ะ"

"เพราะท่านพ่อของข้าขังท่านมากนะสิ" หญิงสาวกล่าวด้วยสีหน้า

จริงจัง พยายามสลัดความรู้สึกแปลกๆ ออกไป แล้วห้ามตัวเองไม่ให้หวั่นไหว เพราะเขา

ถ้าหากท่านพ่อทราบว่างานแต่งงานกับตู้เงินเฮ้าจะต้องโกรธเป็นฟืนเป็นไฟอย่างแน่นอน แม้ว่ามันจะเป็นความฝัน แต่ท่านพ่อก็จะต้องเดือดดาลอยู่ดี

"ท่านพ่อตานะหรือซังข้ามาก ข้าเพิ่งจะเคยได้ยินเช่นนี้เป็นคราแรก" ถ้อยคำเหล่านั้นตอกย้ำได้เป็นอย่างดีว่าสมองของนางจะต้องเลอะเลือนแล้วแน่ ชุมนางในราชสำนักต่างพูดเป็นเสียงเดียวว่าโง่ต่าลึ่ซิ่นขมเขามากเพียงไร ด้วยเหตุนี้ถึงได้เลือกเขาเป็นชาย ดังนั้นเขาจึงไม่ถือว่ามีสิ่งที่น่าพิศมัยมาในทุกประโยคเป็นความจริง

"ถ้าหากท่านไม่ทราบที่ท่านพ่อของข้าซังท่าน ก็แสดงว่าท่านไม่รู้จักสังเกตคนแล้วละ! ท่านพอมักจะกล่าวเสมอว่าท่านประสบความสำเร็จตั้งแต่อายุยังน้อย จึงเย่อหยิ่งจองหอง ไม่รู้จักคุณธรรมของคนเป็นชุมนาง และถึงกับกำแหงจนไม่เห็นเขาอยู่ในสายตา เป็นคนที่น่ารังเกียจอย่างยิ่ง" เดิมทีบิดาต้องการจะลากตู้เงินเฮ้าให้มาอยู่ข้างคนที่สนับสนุนรัชทายาท แต่ชายหนุ่มกลับถือข้างเป่าเหลี่ยมอ่อง บิดาจึงผูกใจโกรธแค้น และมองเห็นเขาเป็นหนามยอกอกมาโดยตลอด

"อืม ต่อไปข้าจะอ่อนน้อมถ่อมตนกับท่านพ่อตาให้มากขึ้น" ตู้เงินเฮ้าตอบรับส่งๆ พรางคลี้อ่อนโยนให้

เขาเคารพนับถือโง่ต่าลึ่ซิ่นจากความรู้สึกที่แท้จริง และเชื่อว่าฝ่ายนั้นเองก็รับรู้ความจริงใจของเขาเช่นกัน จึงได้ยกธิดาสุดสวาทให้ เขาคิดว่าเสนาบตีฝ่ายขาวคนนี้ไม่มีนิสัยต่อหน้ามะพลับ ลับหลังตะโกอย่างแน่นอน

รอยยิ้มของตุ๋นเงินเข้าเป็นเหมือนแสงตะวันที่สาดส่องเข้ามาในชีวิตของอันหลิงฉี เอบอบาทั่วสรรพางค์กายของนางให้อุ่นสบาย เช่นเดียวกับหัวใจที่อุ่นชานไปทั้งดวง จนไม่สามารถสั่งตัวเองให้ทำเป็นไม่รับรู้ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเพราะเขาได้อีก นางถึงกับเชื่อมั่นอยู่ลึกๆ ในใจว่าต่อให้ฟ้าถล่มลงมา ตุ๋นเงินเข้าก็จะยกมือยื่นไว้ให้นาง

แต่สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือ แม้ว่านางจะรู้สึกมีความสุข เอบอบาทั่วเบาสบาย แต่ในขณะที่เดียวกันกลับอยากรำให้ หมิงสาวรีบกะพริบตาถี่เพื่อสะกดมาน้ำเอ๋อคลอไม่ให้หลังรินลงมา แม้จะห้ามน้ำตาไว้ได้ หากแต่ดวงตาทั้งสองข้างกลับเอาแต่จับจ้องเขาเหมือนมีความรู้สึกนึกคิดเป็นของตัวเอง

"มีอะไรหรือ" อาการจ้องเอาๆ ของนางทำให้ตุ๋นเงินเข้าชักสงสัยว่าตัวเองมีอะไรแปลกไปหรือไม่ นางถึงได้จ้องหน้าเขาอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ดวงตาดูฉลาดเฉลียวคู่นั้นเป็นประกายแวววาม เสียงหวานเอื่อยเอื้อนคำพูดจากใจจริง นางในคืนนี้สร้างความรู้สึกพิเศษให้เขา แม้จะดูผิดไปจากทุกที แต่ก็ทำให้เขาหวั่นไหวและพึงพอใจได้มากกว่า ตอนนี้องที่เข่าเพิ่งจะตระหนักแจ้งว่าความรู้สึกโหวงหวิวอ้างว้างที่มักจะเข้ามาเกาะกุมหัวใจก่อนหน้านี้เป็นเพราะชีวิตของเขายังไม่สมบูรณ์พอ

"ก่อนหน้านี้พวกเราเคยพบกันหรือไม่" อยู่ๆ อันหลิงฉีก็รู้สึกว่าคุณชายตรงหน้าดูคุ้นตาเหลือเกิน นางจะต้องเคยเห็นเขาที่ไหนมาก่อนแน่นอน เพียงแต่ตอนนี้ยังไม่ออก

"ก็ต้องเคยอยู่แล้วสิ ทั้งยังไม่ใช่ครั้งเดียวด้วย" ตุ๋นเงินเข้าเตือนความทรงจำของนางด้วยรอยยิ้มอ่อนโยนเหมือนสายลมฤดูใบไม้ผลิ แต่พอนางพูด

เช่นนี้ เขาก็ปล้นรู้สึกที่ตัวเองรู้สึกเคยคุ้นกับแววตาของนางอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ความคะเนิงหาอันลึกลับซึ่งโถมถั่ง นี่ก็เป็นความรู้สึกที่เขาไม่เคยมีเช่นกัน...

เกิดอะไรขึ้นกันแน่ละ เหตุไฉนทุกถ้อยคำของนางจึงได้ส่งอิทธิพลต่อเขาอย่างรุนแรงเช่นนี้

"อย่างนั้นหรือ" คำตอบหนักแน่นของตุ้เงินเข้าไปช่วยคลายความสับสนงุนงงในใจนางลงเลย

ความคิดลอยล่อง หัวใจจะแล่นพลิว นางอดจะเข้าไปใกล้เขาอีกนิดและอีกนิดไม่ได้

ตุ้เงินเข้าจูงมือนางเดินลัดเลาะไปตามต้นไม้ที่แผ่กิ่งก้านอยู่ใต้เงามีदनางจ้องเขาเขม็ง ไม่อยากแม้แต่จะกะพริบตา รวากับเกรงว่าหากเปลือกตาปิดลง เขาจะหายวับไปทันที จากนั้นอะไรบางอย่างก็จะขาดหายไปจากหัวใจและชีวิตนาง

นางแปลกไปจริงๆ นั่นแหละ ถึงกับหัวนโหวไปกับชายที่บิดาชิงชิงเสียได้! หากนางรู้สึกดี ๆ หรือใจเต้นกับเขา มิเท่ากับว่าเป็นปรปักษ์กับท่านพ่อหรือ

"ขอบคุณสวรรค์! คุณหนู ในที่สุดท่านก็กลับมาได้อย่างปลอดภัย" เสี่ยวผู้ที่ร้อนใจดังไฟลนยืนอยู่หน้าห้องหอ พอเห็นตุ้เงินเข้าพาคุณหนูของตนกลับมาได้สำเร็จ ก็ปราดเข้าไปหาอย่างดีใจ

"เสี่ยวผู้ ท่านหมอลืมมาแล้วหรือยัง" ชายหนุ่มถาม

"เรียนท่านแม่ทัพ ท่านหมอลืมกับพ่อบ้านหวังรออยู่ในห้องแล้วเจ้าคะ" เสี่ยวผู้เดินตามเขาพลางตอบอย่างนอบน้อม

ตู้เงินเข้ารับค่าเบา ๆ แล้วสาวเท่าก้าวยาว ๆ พาโฉเสียนหย่าเข้าไป
ในห้องหอที่สว่างไสวด้วยแสงเทียน

พ่อบ้านหวังและหมอซู่ได้ยินเสียงพวกเขากลับมาแล้วจึงรีบลุกขึ้นยืน
ต้อนรับ

"ท่านหมอซู่ ไม้รู้เพราะเหตุใดฮูหยินของท่านนอกจากจะจำข้าไม่ได้ ยัง
ลืมอะไรต่อมิอะไรไปอีกหลายอย่าง รบกวนท่านช่วยตรวจอาการให้นางที่เกิด"
ตู้เงินเข้าให้นางนั่งลงบนขอบเตียง ส่วนตัวเองคอยยืนเฝ้าอยู่ข้าง ๆ เหมือน
เทพพิทักษ์ประจำตัว

"ข้าทราบเรื่องที่ฮูหยินหมดสติไปโดยไม่มีสาเหตุจากคำบอกเล่าของ
แม่นางเสียผู้แล้ว จะตรวจอาการให้ฮูหยินเดี๋ยวนี้แหละขอรับ" หมอซู่
คลี่ยิ้มอ่อนโยนให้โฉเสียนหย่า ก่อนจะจับข้อมือนางขึ้นมาตรวจชีพจรอย่าง
ตั้งอกตั้งใจ

อันหลังฉีที่เป็นคนนอกปล่อยให้หมอซู่ตรวจชีพจรให้ ขณะที่ดวงตาคู่
นั้นเหลือบแลไปหาตู้เงินเข้าผู้สง่างาม สุขุม และอ่อนโยนที่ยืนเฝ้าอยู่
ข้างกายอย่างห้ามไม่อยู่ ความปิติที่เอิบซ่านใจทำให้นางอดจะคลี่ยิ้มงดงาม
ให้เขาไม่ได้

สิ่งที่นางได้รับกลับมาคือรอยยิ้มอบอุ่นของตู้เงินเข้าที่กำลังสังเกต
อาการนาง ความแบบบางและความอ่อนหวานของหญิงสาวปลุกเร้าทำให้
เขาเกิดความรู้สึกอยากปกป้อง ทั้งยังอยากจะทำร้ายนางเข้ามากอด
แนบบอกให้แน่น ๆ ไม่ให้นางถูกลมฝนกล้ากรายได้แม้เพียงนิด

เขาและนางเหมือนเป็นคู่รักที่เข้ากันได้เป็นอย่างดี ในสายตามีเพียง
กันและกัน ไม่มีที่ว่างเหลือให้ใครอื่น

"ซีพจรของสูหยินไม่มีปัญหาแต่อย่างใด ไม่ทราบว่าคุณสูหยินรู้สึกไม่สบายตรงไหน" หมอชู่ถามด้วยหัวคิ้วขมวดมุ่น ตามการวินิจฉัยของเขา จังหวะซีพจรของไฉเสียนหย่าปกติทุกอย่าง นี่ไม่ออกเลยจริงๆ ว่านางหมดสติไปโดยกะทันหันได้อย่างไร แล้วเพราะเหตุใดถึงได้ล้มอะไรต่อมิอะไรมากมายถึงเพียงนี้

"ข้าปวดหัว" คำถามของหมอชู่ถึงความสนใจของอันหลิงฉี นางรีบอุทธรณ์ต่อเขาทันที

"สูหยินปวดศีรษะ มิได้ปวดหัวใจหรือหรือ" หมอชู่ฟังไปเล็กน้อย ด้วยคิดไม่ถึงว่านางจะตอบว่าปวดศีรษะ

"หัวใจข้าเป็นปกติดี! ตั้งแต่ตื่นมา หัวข้าก็ปวดเหมือนจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ให้ได้ แต่ตอนนี้ดีขึ้นมากแล้ว"

"หรือว่าสูหยินจะเผลอเอาศีรษะไปกระแทกอะไรเข้า?" หมอชู่ถามต่อ

"เสี่ยวฝู ศีรษะสูหยินได้กระแทกกับอะไรหรือไม่" ตู้เจินเส้าเหลือบไปทางสาวใช้ที่อยู่กับภรรยาของเขาในห้องหอดลอด

"ไม่เจ้าคะ ตอนนั้นคุณ...เอ่อ...สูหยินกำลังนั่งรอท่านแม่ทัพอยู่บนเตียง แต่แล้วอยู่ๆ ก็หมดสติล้มหงายหลังไป แต่มีผ้าฉวมปักกลายนกเปิดน้ำคัวร์องรับศีรษะไว้พอดี จึงไม่ถูกกระแทกเจ้าคะ" เสี่ยวฝูรีบบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

"ในเมื่อไม่ถูกกระแทก แล้วเหตุใดถึงได้ปวดหัวขนาดนั้นนะ" ตู้เจินเส้ามีสีหน้ากังวลใจ

"นั่นสิ เป็นไปได้อย่างไรกัน หรือจะเป็นเพราะสูหยินตื่นตื่นจากการแต่งงาน เกิดความเครียดเกินไปจนทำให้หมดสติแล้วปวดศีรษะ? ถ้าอย่างไร

ข้าจะเจียดยาผ่อนคลายจิตใจให้สูญหีนดีมีสักสามเทียบ บางทีถ้าสูญหีนได้นอนหลับเต็มอิ่มสักคืน พรุ่งนี้ตื่นขึ้นมาอาจจะไม่ปวดศีรษะ และจำเรื่องราวต่างๆ ได้ก็เป็นได้" หมอชู้ตรวจอาการอยู่นานก็ยังคงไม่ออกว่าไอเสียหย่ามีอะไรผิดปกติ

"ท่านหมอกล่าวถูกแล้ว พอข้าดื่มยาผ่อนคลายจิตใจ วันรุ่งขึ้นตื่นขึ้นมาทุกอย่างก็จะกลับเป็นปกติเอง" อันหลังฉีพักหน้าหงิกๆ กับคำพูดของหมอชู้ ด้วยคิดมาตั้งนานแล้วว่าสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดเป็นความฝันเท่านั้น ทางแก้ก็คือนางจะต้องนอนหลับให้เต็มอิ่มสักคืน พอตื่นขึ้นมาในวันรุ่งขึ้นก็จะพบว่าใบหน้าตัวเองกลับเป็นเหมือนเดิม ตัวนางไม่ได้แต่งงานกับตุ้เงินเฮ่า และยังอยู่ดีมีสุขในจวนเสนาบดีฝ่ายซ้าย

แต่พอคิดว่าเมื่อตื่นขึ้นมาในตอนเช้า ตุ้เงินเฮ่าจะไม่อยู่ข้างกายอีกต่อไป นางก็รู้สึกใจหายวาบ แฮ้อ ในเมื่อเป็นความฝันก็หมายความว่าเขาไม่มีตัวตนอยู่จริง แม้หัวใจจะไม่ยินดีสักเพียงไร นางก็ต้องยอมรับความจริงข้อนี้ให้ได้

"ถ้าเช่นนั้นต้องรบกวนท่านหมอแล้ว" แม่ทัพหนุ่มคิดกับตัวเองว่าหากนางดื่มยาผ่อนคลายจิตใจแล้วตื่นขึ้นมาอีกครั้ง อาการยังไม่ดีขึ้น เขาจะขอร้องเป่าเหลียงอ่องให้ส่งหมอหลวงมาที่จวนสักครั้ง

"ท่านแม่ทัพดูโปรดอย่าได้เกรงใจ" หมอสูงวัยยิ้มระเรื่อ ก่อนจะเริ่มเขียนใบสั่งยา

เมื่อใบสั่งยาถูกเขียนขึ้นมาเรียบร้อยแล้ว ตุ้เงินเฮ่าก็สั่งให้พ่อบ้านหวังไปส่งหมอชู้

"เสียหย่า เจ้าเป็นโรคหัวใจมาตั้งแต่เด็ก ร่างกายจึงไม่ใคร่แข็งแรง

สักเท่าใดนัก ต้องพักผ่อนให้มากๆ อย่าปล่อยให้ตัวเองล้มป่วยอีก" เมื่อพ่อบ้านและหมอเฒ่าลับตัวไป ชายหนุ่มก็ลูบไล้เส้นผมเล็กละเอียดของนางอย่างสนิทสนม ดวงตาคมสะท้อนให้เห็นถึงความสงสาร นางในตอนนั้นดูเปราะบางเสียจนเขาวางใจไม่ได้เลย

เสี่ยวผู้ที่ยังอยู่ในห้องเห็นดังนั้นก็นึกยินดีแทนใจเสียนหย่าอยู่ในใจ ก่อนหน้านั้นแม้ว่าตู้เงินเข้าจะสุภาพกับคุณหนูของนาง แต่ก็ห่างเหินเย็นชาเหมือนไม่พอใจอะไรเลยสักอย่าง บางทีคงเพราะแต่งงานกันแล้ว ประกอบกับคุณหนูมีอาการเลอะเลือน ตู้เงินเข้าจึงเป็นห่วงเป็นใยและแสดงความอ่อนโยนให้เห็น ดูท่าการหมดสติและการหายตัวไปของคุณหนูในวันนี้จะมีส่วนเกี่ยวข้องบ้างเหมือนกัน

เสี่ยวผู้ปิดปากหัวเราะเบาๆ ก่อนจะออกจากห้องทอ ให้สองสามีภรรยาใช้ภาษากายแสดงความสนิทสนมกันตามลำพัง

ด้วยความที่กำลังเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำกับอ้อมกอดของตู้เงินเข้า อันหลังฉีจึงพยักหน้าตอบรับโดยไม่รู้ตัว และลืมบอกเขาไปเสียสนิทว่านางมีร่างกายแข็งแรงเป็นเยี่ยม ทั้งยังไม่เคยป่วยเป็นโรคหัวใจมาก่อน ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องนอนเฝ้าอยู่บนเตียงทั้งที่สบายดี ทว่าในเมื่อนี้เป็นความฝัน นางก็จะยอมทำตามที่คนเหล่านี้พูด

"เจ้านอนพักผ่อนไปก่อนนะ พอยาต้มเสร็จแล้วข้าจะปลุก" ชายหนุ่มถอดหมวกเจ้าสาวออกอย่างเบามือ แล้วประคองนางให้นอนลง จากนั้นก็คลี่ผ้าวมปักลายนกเป็ดน้ำคลุมให้

"ข้ารู้สึกว่าคุณ...ไม่เหมือนอย่างที่ท่านพ่อพูดไว้สักเท่าไร" อันหลังฉีรู้สึกเต็มตื่นอย่างบอกไม่ถูก ตู้เงินเข้าที่อยู่ตรงหน้านางไม่มีท่าทางเหี้ยมโหด

ดูดีเหมือนพวกขุนนางบู๊ ตรงข้าม กลับมีบุคลิกทรงเสน่ห์ดึงดูดใจนางได้
ชะงัด จนนางอยากจะเข้าใจในตัวเขา...อยากจะได้ใกล้ชิดกับเขาให้มากกว่านี้

"อย่างนั้นหรือ" ชายหนุ่มยิ้มบางๆ

"คืนนี้..." อันหลังจึ่มองฝ่ายตรงข้ามแล้วหน้าแดงก่ำด้วยความเขินอาย
เมื่อนึกถึงปัญหาสำคัญขึ้นมาได้ ตามที่ใครต่อใครบอก เขาและนางกราบ
ไหว้ฟ้าดินเรียบร้อยแล้ว เหลือแต่เพียงส่งตัวเข้าหอเท่านั้น

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)